

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1036329/3

בבית הדין הרבני האזורי טבריה

לפני כבוד הדיינים:

הרב חיים בזק – אב"ד, הרב שלמה שושן, הרב ינון בוארון

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גרי ספייסר)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד לירון נחום יהודה)

הנדון: איזון משאבים לא שוויוני בשל העלמת כספים בסכום לא ידוע בידי אחד הצדדים

פסק דין

התקבלו סיכומים מטעם שני הצדדים בנושא הרכוש וכן התקיים דיון בבקשת הבעל לפוטרו מתשלום כתובה. בדיון נשמעה עדות של חוקר פרטי מטעם הבעל.

לאחר עיון מעמיק בחומר שבפנינו יינתן להלן פסק הדין הסופי.

א. מספרי המוניות

התובע חזר שוב על טענתו בעניין זכות המונית הראשונה שרכש, אך טענתו נדחת על הסף וכפי שהבהיר בית הדין בהחלטתו מיום י"ז באדר התשע"ז (15.3.2017). להלן ציטוט מהחלטה זו:

נדחת בקשת בא כוח הבעל לשינוי החלטה בעניין חלוקה ואיזון שני מספרי המוניות. המסמכים שהציג הבעל הם מסמכי בנק המעידים שלבעל, בשנים 1998–1999, היו פיקדונות בבנק בסכומים של כ־200,000 ש"ח, אך אין להסיק מהם מה היו מקורות המימון לרכישת מספר המונית בשנת 2002. נציין כי הצדדים נישאו באדר תשנ"ט, כשלוש שנים לפני מועד רכישת המספר. נוסף עוד שטענתו הראשונה של הבעל כי המספר נרכש לפני הנישואין הוכחה כטענת שקר.

שני מספרי המוניות הם בר"איון. האישה המציאה אישור ממשרד התחבורה כי התשלום עבור זכות ציבורית להפעלת מונית עומד על סך כ־243,000 ש"ח. לטענתה אפשר לקבל סכום גבוה יותר עבור הזכות בהוצאתה למכירה בשוק החופשי.

ב. העלמת כספים

בית הדין נוכח במהלך הדיונים שהתקיימו כי התובע העלים כספים שאותם צבר במהלך החיים המשותפים. ההסברים שנתן לנושא הכספים שאותם 'גלגל' במשחקי ההימורים לא נשמעו משכנעים ודבריו אף סתרו את עצמם כמה פעמים. בהקשר זה נפנה לאמור בהחלטה שניתנה ביום א' בכסלו התשע"ז (1.12.2016):

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין מקבל את עמדת האישה שאכן היו מעטפות עם כסף בבית. כך גם אפשר להבין מתוך דברי הבעל בדיון האחרון בעניין הזכויות בלוטו בסכום של קרוב למאתיים אלף ש"ח במהלך שנה אחת, בהזדמנויות שונות. הסברי הבעל על העסקאות שעשה עם בעל תחנת הלוטו לא מתקבלים על הדעת.

בנוסף, האישה הייתה זכאית למחצית מהכספים שצבר התובע מעבודתו אצל [א], אך אי אפשר להעריך את גובה זכאותה בתחום זה מכיוון שהתובע מעולם לא המציא לבית הדין את מאזני ההכנסות וההוצאות שערך רואה החשבון שלו ואת המסמכים על מחזור העסקים שלו – אף שהתבקש כמה פעמים להמציאם. האישה זכאית גם למחצית מכספי השכרת המונית לאחר הפירוד ביניהם. אי אפשר לקבוע את הגובה המדויק של הסכומים שהעלים הבעל מכיוון שיש להניח שלפחות חלק מהכספים שימשו לצרכים שוטפים ולא נצברו, אך ברור שיש להביא את העלמת הכספים בחשבון בעת קביעת האיזון.

ג. כספים ששילמה הנתבעת לכיסוי חוב בחשבון המשותף

הנתבעת טוענת ששילמה סכום של 41,655 ש"ח כדי לכסות חוב בחשבון המשותף של הצדדים. לטענתה חוב זה נובע מהרכישות שרכש התובע עבור האישה הזרה שאיתה הוא חי, ועל כן היא מבקשת לחייב את התובע במלוא הסכום הנ"ל. הנתבעת אכן הציגה הודאות של התובע על רכישת ריהוט וציוד, אך מהמסמכים שהגישה לא הוכח שמדובר בסכום שלו היא טוענת אלא לכל היותר בסכום של כ-19,000 ש"ח. התובע טען בדיון שסכום זה ניתן לאותה אישה כהלוואה שהוחזרה על ידה, אך שינה את גרסתו בנוגע לאופן החזרת הכספים, – אם הכספים הוחזרו במזומן או בצ'קים או חלק כך וחלק כך. אומנם אין בכך להוכיח בוודאות שהכספים לא הוחזרו, אך הדבר מעורר ספקות בדבר אמינותו של התובע, וגם בנושא זה יתחשב בית הדין בעת קביעת אופן האיזון.

ד. העקרונות לפסיקת איזון המשאבים בתיק זה

לאור כל האמור, ולמרות חוסר היכולת לוודא את גובה הסכומים שאותם העלים התובע, מאחר שאין כל ספק שהועלמו כספים, נראה לנו שיש מקום לפעול לפי סעיף 8 לחוק המאפשר לבית הדין להורות על איזון משאבים באופן לא שוויוני. בהתאם לכך אנו קובעים כדלהלן:

א. על פי האמור לעיל בסעיף א', האישה זכאית לסכום הזכות הציבורית במונית אחת מתוך השתיים.

ב. הזכויות שצברה האישה במהלך תקופת הנישואין לא יאוזנו.

ג. האישה לא תחויב בדמי שימוש עבור מגוריה בדירה.

ה. פסיקת איזון המשאבים

כל הזכויות הנזכרות וכן הזכויות בגין העלמת כספים על ידי התובע, יגולמו באופן הבא:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

1. שווי הדירה המשותפת הוא כ־830,000 ש"ח. על הדירה רובצת משכנתה בסך כ־70,000 ש"ח, לאחר הפחתת המשכנתה מערך הדירה מתקבלת זכות ממונית של כ־760,000 ש"ח בעבור שני הצדדים, ולכל צד מגיעים 380,000 ש"ח – מחצית מהסכום הכללי.
2. כאמור שתי המוניות ברות־איזון. אם שתי המוניות יישארו בידי התובע, אזי לאחר הפחתת ערך מספרה של מונית אחת מן השתיים (243,000 ש"ח), שלו זכאית האישה כאמור, נשאר לזכות הנתבע סך של 137,000 ש"ח מתוך ערך הבית.
3. לאחר שקלול כל הגורמים העומדים לפנינו, אנו קובעים כי האישה תקבל את הדירה המשותפת לבעלותה לאחר שתשלם לתובע סכום של 50,000 ש"ח בלבד. הנתבעת תיפטר מלשלם את יתר הסכום עבור הדירה, וזאת כחלק מהאיזון הלא שוויוני שנקבע בשל הסיבות שפורטו לעיל.
4. על האישה לפעול להעביר את רישום המשכנתה על שמה, והיא תמשיך לשלם את תשלומיה לבדה. כמו כן תשלומי המשכנתה והארנונה בעבור הבית שבהם חויב התובע בהחלטה שניתנה ביום י"ח בכסלו התשע"ו (30.11.2015) ושטרם נגבו – לא ייגבו עוד.
5. התובע יורשה להמשיך להחזיק בשני מספרי המוניות וכן כל הזכויות שצבר והעלים – יישארו עבורו.
6. הזכויות שצברה האישה יישארו ברשותה.

ו. כתובה

לאור האמור לעיל אין מקום להמשיך דיונים בנושא הכתובה. סכום הכתובה עומד על סך של 180,000 ש"ח. לפי הפסיקה דלעיל מתברר כי מכוח חוק יחסי ממון בין בני זוג תקבל האישה סכומים הגבוהים מסכום הכתובה. הכוונה באמור למרכיבים דלהלן:

א. מספרי המוניות הרשומים על שם הנתבע שזכות הנתבעת לקבל מחצית מהם מעוגנת בחוק ולא בהלכה.

ב. זכותה בכספים שהעלים התובע היא זכות חוקית שאין לה יסוד בדין התורה היסודי.

על פי הפסיקה המקובלת של בתי הדין אין אישה זכאית לכפל תשלומים: כאשר היא מקבלת סכומים המגיעים לה על פי החוק אך אינם מגיעים לה על פי הדין העברי המקורי, יש לנכות סכומים אלו מסכום הכתובה גם אם היא זכאית לכתובה. משום כך, לאור הפסיקה דלעיל, נושא הכתובה שוב איננו רלוונטי והדיונים בנושא זה מתייתרים.

ההחלטה מותרת בפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

הרב ינון בוארון

הרב שלמה שושן

הרב חיים בזק – אב"ד